

Marietta Šmolková V Jeruzalémě

Tato fotografie je z roku 1993, když jsem byla v Izraeli. Moc se mi tam líbilo. Všude v zahraničí chodím hlavně do muzeí, ale v Izraeli jsem měla nejraději ten současný, moderní život. Byla jsem fascinovaná místním zemědělstvím, líbilo se mi, jak jsou schopní bez užití vody.

Manžel a já jsme nikdy vědomě neuvažovali o emigraci, manžel byl příliš starý, aby znovu začínal někde jinde, a já jsem byla ráda, že nemusím opustit tetu Gusti, která zemřela roku 1972. Manžel a já jsme nebyli sionisté, takže odjet do Izraele nás ani nelákalo. Ale zajímalo nás, co se tam děje. V roce 1948 byl Izrael vytvořen s velkou podporou Sovětského svazu a problém nastal v momentě, kdy komunisti zjistili, že Izrael nebude patřit k východnímu bloku. Takže od té chvíle byly všechny informace o Izraeli velice předpojaté.

V roce 1968 jsme měli velkou radost ze vzrůstající svobody, z možnosti cestovat. Rok předtím můj švagr a jeho žena byli v Evropě a my jsme se s nimi potkali v Londýně. Nikdy nezapomenu, jak jsme s manželem na Můstku na Václavském náměstí uviděli přijíždět sovětské tanky, bylo to hrozné. Můj švagr za srpnové invaze zaplatil velkou cenu. Měl z ní velký strach, povedlo se mu poslat nám telegram, jestli jsme všichni v pořádku a co by pro nás mohl udělat, načež čtyři dny nato zemřel na infarkt.

Pro mě revoluce přišla v době, kdy jsem už byla dlouhou dobu v důchodu. Co mi nejvíc změnilo život, je možnost cestovat, kterou hojně využívám. V mém životě se objevilo mnoho nových lidí.

Konečně jsem se mohla svobodně stýkat se svou kamarádkou z dětství, Lídou Kozlíkovou. Její syn měl moc rád cyklistiku a často jezdil kolem zámku Berštejn v severních Čechách, asi 14 kilometrů od Mělníka. A jak tak jezdil kolem, vždy si prý říkal: „Tady bych jednou chtěl bydlet.“ Vystudoval stavební průmyslovku v Chomutově a pak Lidka s rodinou emigrovala v roce 1969 do Německa. Později se ona a její manžel přestěhovali k dceři do Kanady. Mezi lety 1969 a 1983 byl náš kontakt děravý. Lidka psávala své mamince do Mšena u Mělníka, odkud jsem pak někdy dostávala zprávy a fotky. Pak v roce 1983 Lidka s manželem zaplatili za propuštění z československého státního

svazku, aby tak mohli jezdit navštěvovat své stárnoucí příbuzné v ČSR. Poprvé tu byli v roce 1983 jen pár dní před smrtí mého muže.